

Üç Harfli Bir Özlemdim Ben

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 03 Ağustos 2023

Sözcüklerimin emir eriyim ve hayta yalnızlığın da izdüşümüdür ne zamanki kalemle sözleneyim ardı arkası da kesilmez düğün şiirlerimin.

Mizacına yenik düştüğüm bir mevsimdeyim.

Belki de miadı dolmuş.

Köpüren denizin yüzeyinde infilak eden bir denizanası mıdır yoksa elimle yokladığım belirsizliğin gölgesinde yeşeren umut mudur en yakın dostum?

Tünediğim bir hüznün dalı ya da hüznü yüreğimin salkım saçak varlığı.

Tembihliyim hem büyüklerimden önce inandığım sonra güvendiğim tek dostum tek sırdaşım iken kitaplar muğlak bir zaman aralığında resimler biriktirdim ruhumun talaşlı ve telaşlı yollarında pul pul da döküldü yüreğim ne de olsa bir kitaba daha tav olmuştum henüz yazmadığım vakitlerde bedenim iken ruhuma dar gelen ve daracak bir koridorda bir ileri bir geri volta attığım...

İksirli bir duygu idi alfabenin tanıklığında seken yüreğim.

Ve rahmetli ilkokul öğretmenim hani ona ithafen şiirler yazdığım: o huysuz ve tatlı kadın.

Gözleri semazen.

Saçları rüzgâr.

Ruhu umut.

Sesi ise cebbar.

Sadrazamım semazenim sevecenliğim ve seken yüreğim ve şerh düştüğüm gölgem.

Henüz gölgemle dahi kavgalı olmadığım zamanlara denk düşen bir aşk iken ruhumun enginliğini kulaçlayan.

Emir eri olduğum sözcükler gel gör ki sadece okumakla mükellef olduğum.

Zamanlar sakit olan zamansız zamanlarım mademki her aşka düştüğümde kendimle helalleşiyordum.

Sessizliğin henüz revaçta olmadığı bir zaman aralığı ne de olsa ben seksenlerin doksanların kıızıydım ve...

Ansızın koptu kızılca kıyamet.

Saçlarımın ağarmadığı kızıl tonların eşliğinde şakıdığım ve nihayetinde milenyuma ayakbastım ama ruhuma askıntı olan bir önceki yüzyıldı.

Yılmadan sevdiğim.

Yanılsam bile gerisin geri kaçtığım...

An gelip de hiç görmediğim bir adama âşık olduğum.

Öncemde aşkı bana yaşatan ilk insan iken rahmetli babaannemin kucağında uyumayı çok sevdiğim sonra hastalanıp yatağa düştüğünde başında beklediğim zamanlarda dahi ümidimi saklı tuttuğum.

Belki de hırçın bir saka kuşuydum ben daldan dala uçan.

Semiren yalnızlığımı ise tamamlarken sevgi ve nasıl da nasıl da emindim tüm cihan tarafınca sevildiğime.

İklimler devindi.

Yaşım ermemişken kemale.

İkilemler büyüttüm sonra yüreğimde ve işte o gün evet, o gün bin yaşıma basmıştım.
İkramı iken evrenin cahil tayfasından uzak durduğum.
İdam sehpaında kahvaltımı edip darağacına yakın durduğum.
Kaç kere de ipe geçirildi boynum ve ayağımın altındaki tabureyi çoktan fırlatmıştım öteki âleme gel gör ki Tanrının onayından geçmedi ölüm fermanım ve bin yaşında doğdum ansızın birincil dereceden acılarımda başrolü annem almışken bense figüranıydım yaşadığım hayatın yaşattığım kadar umudu ve sevgiyi şair edindiğim şair kimliğim ve kimliksiz dolaştığım günlerin ertesinde şair olarak da anılmadığım yakın çevremın inhisarında nasıl da tutuşmuşken yüreğim.
Miadı dolan dostlarım vardı benim hem de ehli keyif.
Mizacı bana benzemeyen ve yanıldığı çok da iyi anılmadığım tarafınca.
Tansiyonu düşmeyen hayal kırıklıklarım.
Takkesi düşmüştü çoğunun ve görünmüştü keli bense fendine yenik düşmüştüm kaderin.
Gün bu gün madem.
Mademki doğduğum gün mühürlemiştim yüreğimi.
Mademki aşk ilk kez tevafuk eseri rehin almıştı yine saf yüreğimi.
Sunulan aftan yararlandım ve defalarca düştüm aşkın tuzağına uzak bildiğim gel gör ki içimde yaşattığım.
Tekleyen mısralar.
Tok sesi hecelerın.
Kalemin kaderi ve hayatın kederi.
Yanılmakla yaktığım yakardığım abandığım kadar da kendime...
Birilerini sevmekten ve birilerine inanmaktan dolayı da geç kalmışken kendime.
Sözcükler ömrün yongası ve kaleimle tanışıklığımda yeni bir takvim icat etmişim aslında etmişti evren ve afrasına tafasına yenik düştüğüm sözcüklerle cenk edip de er meydanında tuş olmasın diye yüreğim taş basmıştım gömülü sevgilerime...
Aşklar yeşerdi.
Sözcüklerim yaşardı.
Aşk ise hücrelerime eşlik ederken.
Haiz olduğum tek zerremle sonsuzluğun da muadili ve müdavimi olmak ne de güzel bir tevafuktu hani.
Teveccüh eden sözcükler.
Tasfiye ettiğim sözcükler.
Tensiye ettiğim.
Temyize gittiğim.
İyi hal kâğıdı aldığım.
Tokmakla eş değer kalemin mahcup yüzünde seken heceler ve semiren yüreğim ve serpilen ruhum.
Bir domino taşı gibi.
Bazense mars olduğum ve koltuğumun altına sıkıştırdığım tavlama ve pullarım.
Dinamit lokumu yerleştirdiğim yastığım.
Her gece ama her gece infilak etmemek adına ihtiva eden duygulardan ördüğüm uzun saçlarım.

Mıntıkam mı?

Yoksa mihlanıp kaldığım mı?

Hele ki bu yüzyılla uyuşmadığım kadar uyruğu olmayan hüznü denemeye eşlik ederken umudum sevginin de meali iken sükün eden sözcüklerden inşa ettiğim cennetimde misafir ettiğim duygularım.

Bir minvalden diğerine sektiğim.

Mizacıma yenik düştüğüm.

Rövanş ömrün ve bekası sözcüklerin adeta örgün eğitimden mezun olmamış bir mektepli gibi bazen alaylıların alaylarına maruz kaldığım.

Yan çizdiğim.

Yârim bildiğim kalemim.

Kırlangıca öykündüğüm.

Ne de olsa ben küçümen bir öyküydüm öldürdüğüm nefsiye sunmuşken itiraz dilekçemi.

Temyize gitsem bile...

Yaşadığım kadar da mecburdum yazmaya ve yazdığım kadar âşık olmaya ve âşık olduğum kadar da cihana aşına olduğum ne de olsa üç harfli bir özlemdim ben ve özlediğim ve özlediğim özleme sahip çıkmakla yazmak arasında gidip geldiğim...

Delişmen rüzgârla cenk ettiğim kadar...

Minvalimde büyüyen bir sevda masalı gıyabında özlem duyduğum ama hiç mi hiç özlemediğim kadar dünümde saklı iken tüm gizim ve sırlarım...